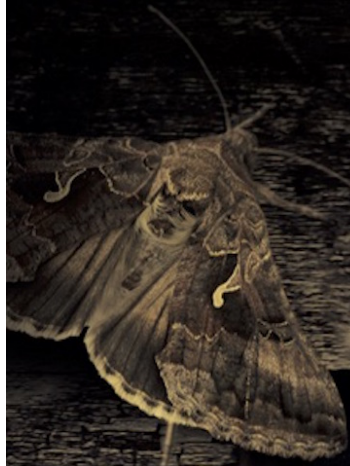

Éliás Attila

IGEN. NEM.

 Publio

Igen. Nem

Éliás Attila

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

Előhang

*„Hiszem, mert lehetetlen”
(Tertullianus)*

Hét

Haldoklom. Ahova lassan megérkezem, ott örök változás van, és ennek a szüntelen változásnak igen erőteljes jelei vannak.

Az első jel a földhöz vág. Elveszítem a repülés képességét. A mindenség tágas tere nem enged többé magába. Még fel sem fogom az egészet, amikor mintegy különálló lényként cselekedve, harmadik szemem végleg lecsukódik. A tér, látóteremmel együtt fokozatosan beszűkül, az egyre távolodó csillagok felé kapálódzó végtagjaim lassan és kényszeredetten egymáshoz közelítenek, majd a testemhez szorulnak.

A látható fény spektrumán belül eltűnik a kék és a zöld szín. Később a sárga és a vörös árnyalatai is kimosódnak világomból, hogy valami hideg, fekete-fehér vásznat hagyjanak maguk után.

Hat

Nem fázom, nem lélegzem, gondolkodó hússá gömbölyödve beledermédek a pillanatba. Ritmussá alakul az öröklét, és hogy ne ijesszen meg, elnevezem időnek. Játshatok vele, és ez tetszik. A fejemben formálok, alakítom, s ahogy a tudatom láthatatlan ujjai elidőznek a frissen gyúrt percek nyúlós masszájával, úgy tűnik, a magam ura vagyok.

Sem ezek a változások, sem lényem váratlan megfeleződése semmilyen fájdalommal nem jár, viszont a negyvenkilencedik napon kérdések kezdenek potyogni a semmiből:

Hol vagyok?

Mivé lettem és miért?

Ha kérdezek, érkezik valahonnan valami válasz?

Bármilyen.

Semmilyen?

- Csend. -

Semmilyen.

Valamivel később egy ismeretlen érzés kerít hatalmába. Valamilyen felsőbbrendű erő vagy értelem jelenléte kezd körülengeni. Dallamos, csábító közeledés, majd távolodás, áthatolva minden határon. Ritmusa van a mozgásának. Ütemre ütem. Szépen lassan átfolyunk egymáson, és létezésem végül az Ő kezébe kerül.

Nincs titkom előtte. Érez és ért mindent, mi piciny testemből kipárolog.

Mindig ott van. Mindig ott vagyok.

Ha megmozdulok, tudja. Ha rá gondolok, érzi. Gyakorlatilag belegondolkodik a tetteimbe.

Szerettem volna átlényegülni, az Ő tökéletes létezésébe bújni, de csírájában elfojtja az akaratot, hogy falánk kis lényem felnövekvő vágya beteljesedjék, ellenállásával megtanítja nekem, mi az a Félelem.

Ez az érzet megsokszorozza éberségemet, úgyhogy taktikát váltok. Úgy építkezem, erősödöm, sokszorozom területemet, mint egy ravaszul megszerkesztett gondolat. Folyamatosan növekszem a saját szememben. Szívből jövő hadviselést folytatok az ismeretlen ellen, miközben az fáj a legjobban, hogy a kényszerűség fialta harc hevében minden kitörésemmel magamat is megsebzem.

Támadok, és ugyanezzel a lendülettel magamat is támadom. Újra meg újra.

- Hát hányan harcolnak itt? - tör fel belőlem. - Én meg én?

Négy

Egy fekete-fehér kígyópárral körbefont, kacsaringós zsinór tekeredik a térben, idevonzva a lét kíváncsi szolgálait. Egyre több és több valóság szédül be hozzám, a szinesztézia eme duzzadó báltermébe, ahol a kerengő érzetek egymás lábát tapossák, és ahol a vészkijáratot egy önmagába visszatérő csigalépcső jelképezi.

Sejtjeimben tombol a holografikus üzenet: Élet! Élet! Élet! Lángol és elemészt és felkínál és elvesz. Testem lassú, önző táncba kezd, kihagyva akaratomat a további döntési lehetőségekből. Az egész átkozott forgatókönyv arról szól, hogy itt és most nem nyerhetek. A tudat, hogy küszöbön áll a kapitulációm még sebezhetőbbé és erőtlenné tesz. Ráhangolódni erre a passzív, ösztönszerű elrendeltettségre egyenlő a feladással.

A határtalan szeretet és bizalom végtelen számú ölelő karja vesz váratlanul gondjaiba, melynek eljövételét gyengéd fény kíséri. Ez a kis pislákoló láng nőttön-nő, míg el nem éri azon állapotát, amikor beragyoghatja újdonsült világom képzeletbeli égét, és megkezdődhet az első nap.

Három

Ettől kezdve új törvények íródnak a testembe, belőlük fejlődök kintről befelé. A láng velem marad, én leszek a fénye. A vászon és az ecset egymást festi meg. Ő, akit továbbra sem értek, vágyja, hogy kapcsolatba lépjünk, de nem siettet. Magamra kell először ismernem.

Van ennél nehezebb? Mikor a kulcs és a zár ugyanaz, hogyan nyíljak meg? Most először vágyom a segítségét.

A legelején nem voltam, csak Ő. Majd lettünk az egy meg egy, a kettő - veszem sorjában. Eddig megvolnánk. Ha van az egy meg a kettő, akkor az már három, s ha van a kettő meg a három, akkor bizony az öt is van, pörgetem ki magamból az eredményeket, melyek gyönyörűen illeszkednek. Találok egy nyolcast, abból visz az út a tizenháromig, öt követi a huszonegy, a harmincnégy, az ötvenöt, a nyolcvankilenc... Igen, láthatóan ez tesz boldoggá, hogy számolnia kell velem. Nem várhatok, amíg minden elcsendesedik, és magától a helyére kerül. Bizonyítani akarok. Játsszani! Élni és felnőni a feladathoz, hogy az apró mintákat összeillesztve tartós képet alkothassak.

Bármerre is fókuszálok, mindenütt pontosan ugyanazokat az építőköveket találom. Ha ezeket a fraktálokat szemlélem, szerkezetileg megvan az egész világegyetemem, de a rész-egész viszonyunkból az Egész a fölérendeltségével kivonja magát a megfigyelhetőség hatásköréből. Röviden szólva még mindig kukkot sem tudok Róla...

Kettő

A feneketlen némaságnak végre vége szakad: megszólít! Micsoda gyönyörű, smaragdölden zengő hang! Szavakat intéz hozzám, és közben úgy vágyja a figyelmemet, mintha Ő lenne az én analógiámra teremtve, s nem fordítva.

Soha eddig nem éreztem magam igazán fontosnak, de egyetlen lélegzetével, hangjával, szavaival átmossa szeretetre éhes lelkemet, bebizonyítja, hogy a parányi kezdet és felfoghatatlanul hatalmas vég között feszülő életfonalam az, ami összeköti a mindenséget a mindenséggel.

És lőn világosság: ő az anyám!

Hű társam lesz szeretete az utamon, viszonzásképpen a halhatatlanság gyümölcsét érlelem neki. Sejtjeimbe foglalva viszem az összes tudását, mint élete folytonosságának kis könyvtára. Szorgos kis molekuláim vég nélkül körmölik a velőnek valót, hol újraírva, hol átfogalmazva a meglévő anyagot. Megismételhetetlen művem, ez a hússal és vérrel meggyúrt komplex kicsi lény. A ráncszaporító időnek való alávetettségem sürgeti az adás-vételt. Az entrópia szörnyetegével birkózok.

Anya segít. Megtanít a legbölcsebb harcmódorra: „A romba döntő ellen nem a harcos, hanem az építész taktikája vezet jóra.” A közös terveinktől repesve ugrál és bukfencet hány kis kőműves szívem. Megtanítja azt is, hogy nem nőhet semmi sem a másik kárára. Ha elveszel, vissza is kell

szolgáltass. Csak ha bölcsen, mindkettőtök javára kéred azt, amit kérned szabad, s ha a másik is kéri, hogy viszonzásképp add magad, az követi csak az egyetemes utat. Megtanulom, miként kell szeretni és bízni. Felépülök.

Kész a művem! Anya, kész vagyok!

Egy

VALAMI KISZIPPANT! – rohan át agyamon hirtelen. Csúszás. Töménytelen sok folyadék. Eddig soha nem tapasztalt szűk helyen hadakozás. Örvény pucolja ki belőlem az eddigi tudást, ahogy nekicsapódom önmagamnak. Ezekről a lökésektől üvöltve szakad fel a bezártság. VÉR. VÉR?

Alagút közeleg. Sötét-világos. Alagút közeleg. Sötét-világos. ALAGÚT KÖZELEG!

Lehunyam a szemem, és viszem Őt is magammal.

*

I. Előkészületek

*„Akinak van miért élni, szinte mindent elvisel.”
(Friedrich Nietzsche)*

Első

Nyakában Asperger-kóros fiával, esőtől verve lépdel a viharos hegyoldalon. Haragvó ökölként üti mindkettőjük arcát az oldalról támadó szél, amitől szinte bőrükre fagy a verejték. Vakmerő lények ők, az égiháború esélytelen ellenségei. Kétszemélyes hadsereg, melynek idősebbik tagja, céljától megrészesgélve vezette kis katonáját erre az embert próbáló helyre.

A fiú grimaszba forduló arcát teljesen eltakarja a homlokba húzott, túlméretezett rohamsisak, mely sok-sok éve dédapját védte a kósza golyóktól Bychawánál, a Nagy Pál tábornok vezette magyar hadosztály orosz fronton aratott győzelmekor. Izgága álla alatt szorosan bevág a bőrszík miközben képzeletbeli kardjának markolatát szorítva vagdalkozik maga körül. Minden egyes elhullott gonosz esőkatona után izgatottan felkurjant, és átizzott szemeivel élvezettel bámulja a halomra szabdalt semmit. Nem érzi a feneke alatt nyüzsgő vállakból szétáramló fájdalmat, mely alaposan megtáncoltatja meg-megbotló lovát. Köhögve zokog ázott apa-paripája, lelassít, mély

levegőt vesz, majd fél szemével felsandít katonájára:

-Remélem, agyoncsap az Isten! De ha szerencsém lesz az égieknél, mindkettőnknek vége lesz. Hallod-e?

Válasz nem érkezik, ezért újra rákérdez:

-Figyelsz ott fent?

A villámok válaszként egyre dühösebben nyújtogatják kékesfehér karjaikat a fejük fölött. A fák az iszamós talajba kapaszkodva bólogatnak körülöttük, miközben tehetetlen ágaikkal vadul adják a ritmust a farukat rázó bokroknak. Fenyők és bükkfák fordulnak ki gyökerestől a felázott földből, míg a mélyebben kapaszkodó tölgyek félelemben fürödve törnek derékba a gyilkos szélről. Elektromosság bukik alá a feszült felhőkből, hogy felgyülemlett gerjedelmét a termékeny zöldbe eresse. Csiklandós illatként csap le, majd kibírhatatlan fényként éles fájdalommal hasít végig kettőjük testén a kékesfehér villám, mely olyan gyors, hogy saját magát falja fel. Támadásba lendül a felhők mögött erőre kapó nap, mire a vihar maradványa menekülőre fogja. Gyilkosként jött, áldozatként távozik.

Visszatérnek a tájra a színek. Groteszk fatetemek, sáros, meggyötört ágak és levelek borítják a hegyoldalt. A napfény hívószavára újra felélednek a madarak, a föld alól lassan előmásznak eledelnek a férgek, s végül, mintegy záróakkordként kirobbannak rejtekhelyükről a zajos bogarak.

Az elázott fűvön összevissza ver két szív. Miközben füstölgő ruháik maradványaiban kezdik

visszanyerni szemük világát, azon tűnődnek, hogy mi történhetett velük. Az egyikük arcán értetlenség és düh, a másikon ébredező jelenlét. Az előbbi az apáé, az utóbbi valaki másé.

*

*„Nem halok meg egészen”
(Horatius)*

Második

Felnyílik a szemem. Nem itt kellene lennem. Első gondolatként ez merül fel bennem. Másodiknak a rémület, hogy ez a... ööö... valami, egyáltalán nem hasonlít rám. Harmadiknak az, hogy egymagam vagyok és eltűnt a rengeteg vér. De anya vajon hová lett? És merre vannak a végtagjaim? Mindenem olyan furcsa és mozdulatlan. Miért vagyok képtelen megszólalni? És miért érzem úgy, hogy minden porcikám élettelen? Kérdőjel, csak kérdőjel, még egy és még egy. Próbálom összeszedni magam, de oly gyorsan csap le rám a fáradtság, hogy gondolkodni sincs időm. A szemhéjammak sem tudok parancsolni, egyszerűen behunyja magát. Teljes a sötétség.

Megint.

*

*„Ami jön, fogadjátok, ami megy, engedjétek! Ennyi az egész.”
(zen bölcsesség)*

Első

A fiú rápillant a fűben fekvő apjára, aki csodálkozó tekintettel félvakon tapogatja fájó, véreres szemeit. Odatérdel mellé, előkapja ruhazsebkendőjét, és néhány határozott mozdulattal letörli az öreg arcára ragadt faleveleket, majd ujjával gyengéden megérinti a duzzadt szemhéjakat. Az felszisszen, de hagyja magát. Dolga végeztével komótosan elrakja a zsebkendőjét, feláll, miközben végig szótlánul bámulja a tátott szájú, füstölgő ruhában reszkető apját. Egy egész perc telik el így, némaságban.

- Fel tudsz kelni? - törli meg a csendet a fiú. - Gyere, segíték!

Odanyújtja apró gyerekkezét. Összekapaszkodnak. A fiú lendületet vesz, dagadnak a nyakán az erek, de sikerül térdelőhelyzetbe segítenie a jó mázsányi testet. Az öreg furcsán nyeldekelve igazgatni kezdi magán a kabátját, zavartan motyog, közben fel-le jár az ádámcsutkája, majd, mint aki épp megvilágosodott, hirtelen talpra szökken.

-Ho... hogyan?- törli meg ingujjával az orrát. - Szilárd... hogy-hogy túléltek?

Rongyaiban úgy fest, mint egy szomorú bohóc, aki épp maradék méltóságát igyekszik összeszedni az egyetlen megmaradt rajongója kedvéért.

-Látom, szomjas vagy, apa. Menjünk vissza a kocsihoz! - mutatja Szilárd az utat lefelé. A nekiszegezett kérdést elengedi a füle mellett.

Elindulnak a völgybe. A nap kiterjeszti felettük az erejét, és alapos nagytakarítást végez. Sugarai fényes porszívócsövekként szívják fel a nedvességet, így mire odaérnek az autóhoz, már csak nyirkos alattuk a fű.

-Ne félj, senki sem látott meg minket. - Szilárd hangja megnyugtatóan hat. - Ugye ez jár a fejedben?

-Megijesztesz. - válaszolja az öreg, nagyot kortyolva a hátsó ülésről előkapott vizes flakonból. Közben kitartóan bámulja tízéves fiát, aki az autó ajtajának dőlve a legkevésbé sem hasonlít egy sérült gyermekre.

*

*„Mi az ember? Mozgó ház, amelybe égi lakó van belelángolva.”
(Gárdonyi Géza)*

Második

Szemem félig nyitva. Időbe tellett, míg valamelyest kikeveredtem az új helyzetem szülte tudatlanságomból. Idáig jutottam: eredeti otthonomtól eltávolodva egy teljesen átlagos környék mindennapi életébe csöppentem bele. Vidéki hangulat, kies táj, rendezett fasorok közé bekanyargó friss aszfalt utak. Itt élünk mi, az egyformák. Kicsit unalmas ez az uniformizáltság, de így legalább nem tűnök ki a többiek közül. Meglehet ezért is kellhet ránk megkülönböztető szám. Ez rendben is lenne, de a folyamatos magányérzet rettenetesen zavar. Társtalanul szemlélődöm, miközben az árnyékkal csevegek, mert itt beszélgetni sincs kivel. Próbáltam. Halott szavak ekhóztak vissza hozzám az utca szemközti oldalán bámuló meredt kőarcokról. Itt mindenki néma. Reggelente szemembe tűz a felkelő nap. Nyakam valahol a föld alatt (nem is érzem), és mivel nem tudom elfordítani a fejem, megadóan hunyorgok, mint egy nyakig betemetett óriás. Arcomon dermedten ragyognak fel az elemek napi harca okozta enyészet fognyomai. Kérés nélkül jön az eső meg a szél, hogy közös asztalnál lakmározzanak belőlem. Hegeimet hosszú hajam takarja, ami nagyon lassan nő, de dús akár az elburjánzott borostyán vagy vadszőlő. Minden nap ugyanazt eszem, majd másnap rendre kiköpöm. Nyugodtan csak hétköznap megy a gondolkodás, és akkor is többnyire délelőtt, ugyanis a kora délután érkező étel eltömíti a fejemet. Napközben is megesik, hogy bekapok valamit, de a lakoma általában estefelé veszi kezdetét. Ilyenkor az ébredésig apró, idegen gondolatok nyüzsgönek bennem. Fárasztó, emészthetetlen, keserű nyüzsgés ez. Pfu!

A környéken élő állatok közül a rovarokkal tartom legszorosabban a kapcsolatot. Sötét pórusaimban járnak-kelnek, meg a repedezett arcbőröm alá telepednek. Folyamatosan érzem

nyüzsgő testüket, de ők ügyet sem vetnek rám.

Tá-dám, táddá-dám, pappa-ra-ra-ra-ram. - szórakoztatom magamat egy buta kis dallammal. Ha lenne hangom, dúdolnék is hozzá. Vajon az idejárom madarak megijednének tőle? Csak mert így, hogy néma vagyok, szívesen rám telepednek. Sőt, az egyikük meglepetésemre, ma délelőtt befészkelte magát a fejembe! Ahogy megjelent, azonnal éreztem, hogy ez a nap más lesz, mint az eddigiek. Hegyes fülű látogatóm, egy valaha szebb napokat látott erdei fülesbagoly, aki láthatóan elhagyta a megszokott vadászterületét, és végső nyughely után kutatott, miközben kitartóan hullajtotta poros tollait. Kis körökben kóválygott vaksin a fejem felett. A látása fénykorában sem lehetett túl éles, de a hallása segítette, hogy ráleljen odújára, amit rövid keresgélés után a bal fülem jókora méretű nyílásában talált meg. Miután tanyát vert odabent, nem mutatkozott, úgyhogy gyanítom, már el is pusztult. Ki kellene valahogyan pizs...

-Még nem haltam meg barátom, de köszönöm, hogy aggódsz. Tény és való, nem leszek sokáig a vendéged, éppen ezért kérlek, hogy nyisd ki jól a füledet! Én választottalak téged, hogy nálad legyen a testem végső nyughelye. Erdőtűz támadta meg a közeli szántó föld szélén álló hagyásfára épített fészket, innen tudtam, eljött az időm. Tehát szürke tollam nem a portól szürke, ami beborít, az hamu.

Meglepetésem határtalan. Egyetlen gondolat kergeti saját farkát körbe-körbe: a baglyok nem beszélnek. Pláne nem a fejemben. Ennyire vágnék már egy kiadós társalgásra, hogy az őrület kopogtat be hozzám bagolyalakban?

-Hahó! Most is hallak! Ha kérhetem, ne csapongj összevissza, csak figyelj, nem olyan ördögös ez! És nyugi. Remek, újra figyelsz. Ahhoz, hogy magadon segíthess, feltétlenül tudnod kell, hogy mit is keresel itt, ki is vagy valójában, honnan jössz, és merre tartasz. Helyetted senki, még én sem fejthetem meg az ittléted titkát, de egyet mondhatok: minden, ami veled kapcsolatban áll, segíthet a megértésben. Ott van például mindjárt a neved. Igen, a saját neved is a sorsodat rejti. Ezen most elgondolkozol, nagyszerű! Nos, akkor engedd meg, hogy jómagam bemutatkozzam: Tátorján vagyok.

Zavarba ejt, hogy képtelen vagyok viszonzni a bemutatkozását. Szent ég! Ki vagyok én, ha még a nevemet sem tudom? Kérdeznem kell Tátorjánt magamról. Valami azt súgja, hogy nem a levegőbe beszél. De miért nevezte el magát egy növényről? Már ha ő maga volt a saját névadója. Na, mindegy. Inkább lássuk, hogy miként is működik ez a bemutatkozás dolog:

-Halló! Itt... én beszélek. Én... én... áh. Kész káosz vagyok. - állapítom meg.

-Látod milyen zavaró, ha nem tudod a neved! Pedig megvan az valahol. Aki, és ami létezik, neve van. És, hogy tudd, nekünk, baglyoknak abban a megtiszteltetésben van részünk, hogy egy-egy ritka és védett növényfajt felügyelhetünk, óvhatunk és tarthatjuk egyedeikben a lelket, mert e nélkül hamar feladnák és kipusztulnának. Én a Tátorjánt vigyázom.

- Őrző-védő telepatikusan diskuráló vén bagoly. Értem én.

- Stimmel, amit magadban motyogsz, de azért ne hidd, hogy te vagy az első. Már a szépapám is szeretett állatnevek eredetéről diskurálni. Például Assisi Szent Ferencsel. Szegény gyakran az

éjjeli vadászattól kimerülve és teli gyomorral „virrasztotta” át ezeket a kora délutánba nyúló beszélgetéseket, de legalább volt egy emberi lény, akit érdekelt a természet.

-Ó, az emberek és a természet! – mondom magamban, mintha érteném.

-Vagy ott van szegény megboldogult apám. Fiatalkorában megihletett egy író, aki aztán később, valamikor a hatvanas években papírra vetette közös élményeiket. Ez a Fekete István nevű fickó mondta egyszer, hogy csak önmagával nem tud mit kezdeni az ember, és egyedül önmagát nem tudja meghódítani. Mert amit keres, az nem kívül van, hanem belül. Hallod ezt?

- A fülemben ülve mondd!

- Akkor hallod, jól van. Habár határozottan érzem, hogy lankad a figyelmed. Hol is tartottam? Ja, igen, az emberek. És még vannak nevek tucatjai, akik értettek a nyelvünkön, és értenek ma is szerte a világban, úgyhogy jobb, ha tudod, hogy mi, baglyok, a jót és a régi arcokat ritkán feledjük. De térjünk vissza hozzád, hiszen mindjárt megöl a kíváncsiság, hogy mennyi mindent tudhatok rólad, ugye?

-Ühüm. – vallom be.

-Tudod-e, hogy miért épp ebben az anyagi testben ütöttél tanyát és teszed fel a kérdéseket magadnak, már ha ugyan felteszed? Nos?

-Hát...

- Pedig a megoldás kulcsa egyszerű, mivel benned lakozik. Pont ezért vagy képtelen benyitni

abba a szobádba, ahol a válasz megszülethet. Egy a lényeg: odabent haltál meg, és ha engem kérdezel, elvetélt ötlet volt ennyire siettetned a világrajövedet.

-Tessék? Egyetlen szavadat sem értem. Milyen halál és milyen születés?

-Áadtam, amiért felkerestelek. Áldásom! Sok szerencsét!

-Hahó! Most mi van? Máris fogod magad és meghalsz? Hé, Tátorján! Beszélj hozzám!

Semmi válasz. Még fel se fogtam az imént hallottakat, erre itt hagy. Mégis hogyan fejtsem meg magam egyedül? Emlékezz, emlékezz! - ösztökélem lassú agyamat - Lássuk csak, miket is mondott Tátorján?

Keresni kezdem azt a nevet, amely utat nyithat saját megfejtésemhez, közben azon is vadul töprengök, hogy miként lehetne megszabadulni a mostanra már valóban kimúlt segítőmtől. Homályosan kezd kirajzolódni néhány betű a tejszerűen kavargó emlékmasszából. Igen, igen, igen, itt van a nyelvemen a szó! Határozott, fekete betűk sorakoznak fel egymás mögé, és mikor összeolvasom őket, kiadják a... kiadják a...

Váratlanul vége szakad elmélkedésemnek, mert megérkezik a sarkon a vacsorám. Közvetlen előttem megáll és matat, majd valamit elővesz. Kulcsa van a számhoz. Szám az ajtón. Nem, nem, nem: az ajtó a szám! Tátva marad, ahogy belép rajta. Végigsiet kaparó torkomon, és lehúzza szemhéjaimat. Fény gyúl odabent, amitől megvilágosodom. Egy ház vagyok! Uram atyám...

*

*„Ha elhagysz, veled mehetek?”
(Mental as Anything, 1976-ban alakult ausztrál zenekar)*

Első

Hazafelé tartanak. A Pilis menti kanyargó utak csendesek, magányos autójuk kényelmesen siklik a nedves aszfalton, miközben a naplemente tompa fénye baljós nyugalmat terít köréjük. A máskor oly lelkesen bömbölő autórádió némán figyel, hogy kinek lesz mersze megtörni az utastérbe szorult csendet. Szilárd meztelen teste pokrócba bugyolálva, állát a tenyerébe támasztva könyököl kifelé a hátsó ülés ablakán. Érdeklődően követi szemeivel a hegyek mögé ereszkedő, parázssá gyengült napot.

- Nagyon sajnálom a történeteket, fiam. - szól hátra Magyar Lóránt a volánnál. - Fogalmam sincs, hogy tehettem. Talán a Nőnap hatására... de persze ez sem lehet mentség. Ne haragudj...

- Inkább az utat figyeld, apa! - válaszol egykedvűen Szilárd. - Kérlek!

Kamionok haladnak el mellettük, egy konvojnyi pályavacsomagolású szörny. Az általuk gerjesztett légáramlat enyhén megtaszajtja az autó oldalát, de Lóránt könnyedén ellenkormányoz és

egyenesben maradnak.

- Amíg anyád élt, mindent ő tartott kézben. Jobban is mentek a dolgok, és sokkal egyszerűbben... Kevés vagyok neked egyedül, fiam. Nagyon kevés. - pillant fel bánatos képpel a visszapillantó tükörbe. - Mikor aztán az öcséd áprilisban elvette tőlem, majd belepusztultam.

Autójuk egyre falánkabban kezdi falni a kilométereket, ahogyan Lóránt akaratlanul is a gázpedálra tapos.

- Sikerült eltemetnem őket, de Emese kérése itt maradt kísérteni. - csuklik el a hangja. - Kellett nekem másodszorra is beleegyeznem abba az istenverte otthonszülésbe!

Könnybe lábadó szemeit dörzsöli, közben lankadó sikerrel igyekszik nedves ruháiban a magára terített pokrócot összefogni. Szabad kezének remegő ujjai a bőrbevonatos kormányon dobolnak.

-Háá... apci!

Tüsszentése kínos derűt vált ki. Mindketten felkacagnak. Sietve orrot fúj, majd erősen hunyorítani kezd, ahogy a szembe jövő rájuk kapcsolja a reflektorát. A kisbusz dudája felvisít, Lóránt észbe kap, és gyorsan visszarántja a jobboldali sávba az autót.

- Huh! Ez közel volt! - pillant a külső visszapillantóra. - Jól vagy, fiam? Bocsánat. A mai mázlink után nem kellene tovább hergelni a malacunkat.

Hátraküld egy mosolyt, de hiába, Szilárd már pózt váltott, és épp feltérdelve bámul kifelé a

hátsó ablakon. Azért félhalkan megjegyzi:

- Valaki vigyáz rád.

Szaggatott fehér csíkok ugranak elő a kocsifára alól. Fürgén a távolodó kisbusz után nyargalnak. Beelőzik, majd a távoli hegyeket dobantóként használva a besötétülő égre pattannak egy-egy csillagnak, hogy odafenn örökre elfelejtsék felezővonal lényüket.

-Ottfelejtettük dédi sisakját a mezőn. - suttogja égre meredő szemekkel Szilárd, majd miután visszaül menetirányba, gyengéden az apja vállára teszi a kezét. - Fáj most valamid, apu?

-Ami azt illeti, igen, - dörzsöli meg Lóránt a halántékát - majd szétrobban a fejem. Szerinted a Magyar papa sisakja érne annyit, mint egy aszpirin?

Vékony vörös csík bukkan elő az orrlyukából, lekúszik a felső ajkáig, és lomha cseppekben aláhullva telepötytyözi combján a pokrócot. A fémes szagra odakap az orrához, megrémül, és lopva az ingujjába törli a vért. Csak érvünk egyben haza, biztatja magát, akkor minden rendben lesz. Gyomra hangos korgással csatlakozik a belső monológához.

- Jut eszembe, a hűtőben egyetlen falat kaja sincs. Miután megérkeztünk, rendelhetnénk kínait vagy pizzát. Ugye te is éhes vagy?

- Nagyon. - bólint Szilárd.

A Chevrolet rendben eléri a kisváros határát, és pár percre rá megérkeznek.

-Itt várj meg, amíg kihozok neked valami száraz ruhát! - ugrik ki a kocsiból Lóránt. A gyér utcai világításnál félig vakon kotorja elő a korábban reflexből zsebre vágott kulcsosomót. Kitapogatja a megfelelő kulcsot, és a kocsi feljárón végigsietve nagy nehezen ajtót nyit. Beront, majd a huzattal mit sem törődve a nappaliba megy. Megragadja a redőnyök zsinegeit, és a szemközti ablakból bámuló szomszédától feldühödve falat ereszt a kíváncsi tekintetek elé. Ezután villanyt kapcsol, melynek erős fénye kicsit meg is szédíti. Megvárja, míg az érzékszervei újból kiélesednek, rápillant az órájára, majd felszalad az emeleti gyerekszobába. Talál egy félig kifordítva földre hajított melegítőt, felkapja és visszasiet vele az autóhoz. Szilárd pár pillanatra rá gyűrött, de kellemesen száraz mackóban pattan ki az autóból. Az előszoba szőnyegén szanaszét heverő számlalevelek, reklámújságok és egy furcsa alakú szórólap fogadja őket.

-Mi ez? - veszi fel Lóránt a padlóról a pillangó alakú papírlapot.

-Mutasd! - nyúl érte Szilárd - Ez egy origami, apa. Hajtogassuk ki!

PIZZA PAPPILON

Április elsején megnyílt a város legfinomabb pizzáját kínáló éttermünk!

Csak ezen a héten, ha egyet rendel, KETTŐT szállítunk ki bármely, szórólapunkon

található ételünkből!

Rendeljen most, és MAXIMUM 45 percen belül ott vagyunk Önnél!

Ha késnének, a kiszállított étel árát mi álljuk!

(Megjegyzés: Az időt a rendelés felvételétől számítjuk!)

- Ez pont kapóra jött. - villantja szemeit az apjára Szilárd.

- Oké, akkor olasz kaja lesz vacsorára. Milyen pizzát együnk?

- Tenger gyümölcseit, és dupla sajttal!

- De te nem is szereted a tengeri izéket. Régen anyád direkt leszedte a tésztádról.

- Most olyat kérek.

- Biztosan megeszed?

- Igen apa, biztosan.

*

*Nem oda érkeztem, ahová indultam,
hanem oda, ahová el kellett jutnom.”
(Douglas Adams)*

Második

Kinek a fejéből pattant ki az a mondás, hogy jobb félni, mint megijedni? Ez egy óriási tévedés! Az eszmélésem előtt annyira ostoba voltam, hogy még a félelemről is megfeledkeztem, de most, hogy túl vagyok a sokkoló tényen, tudatosult igazán bennem, hogy mennyire is félek. Az ijedség? Az elmúlt. Ráadásul segített. De a nagybetűs félelem még mindig itt van, és ebben a második menetben már látom az ellenfeletem. Magamat. Lehet ezt az állapotot életnek nevezni?

A tudatlanok magabiztosságával vettem bele magam halott barátom javasolta önvizsgálatba, és mit találtam? Csak maltert, követ, fát, és üvegyapotot, meg téglát, huzalokat és csöveket. Nevet egyet nem. Az Ytong, a Baunit, a Salgglas vagy a Praktiker nekem nem név. Sehol egy grammnyi hús vagy csont, vagy kötőszövet, csak a mások által elnevezett tonnányi halott anyag. Ezekből épülök fel, mégis élek. Hát nem iszonyatos?

Azok ott benn, igen, azok ketten, akiket eddig ételnek hittem és épp most készülődnek elő a vacsorához lesznek azok, akiknek jelezni fogom, hogy itt vagyok. Hogy itt vagyok, és hogy kimondhatatlanul félek.

*

*„Az álom ablak, melyen által lelkünk szeme jövőbe néz.”
(Petőfi Sándor)*

Első

Kereken harminchat perc telik el a telefonos rendeléssel, a megágyazással, a kapkodós letusolással és a férfiasan puritán aszalterítéssel. A pizzafutár hosszan csönget, fiatalos lendülettel átadja a rendelést, majd közli, hogy a Pappilon pizza nem a jól megszokott kerek formára van gyúrva, hanem szögletes. Rágóján csámcsogva bólint rá a bőséges borraivalóra, jó étvágyat kíván, kihátrálva elköszön, és már robog is tovább. A mögötte becsukódó bejárati ajtó egy pillanatra furcsamód makacsul megszorul.

-Lássuk, mi van a dobozban! - nyúl a késért Lóránt a konyhába visszaérve. - Vajon valódi rák is van a feltéten vagy csak az a gyanús kinézetű surimi nevű utánczat?

A fedél alatt pillangószárnyakat formázó négyzet alakú pizzatésztán, mintába rendezett, bőséges feltétre bukkannak. Könyékig feltűrt ujjú pizsamaszereelésben és papucsban állva, pusztán kézzel esnek neki.

-Vúha! Vóféve pivva ev! - kapja meg Lóránttól az étel a neki járó rangot.

-Valódi rákkal! - vigyorog bólogatva Szilárd. - Kérsz apa a baracklevemből?

-Ide vele! - nyúl a dobozért, mire az alatta lévő asztal váratlanul táncolni kezd. Ettől a gyümölcsleves doboz pördül egyet a tengelye körül, és a fél konyhát átrepülve a padlónak csapódik. A konyhaasztal a megkezdett vacsora maradékát is mindenestül a padlóra küldi, majd lassuló

toporzékolással visszaszerzi az egyensúlyát. Ragacsos baracklé és pizzaszósz az egész konyha.

-Ez te voltál? - kérdezik egymástól egyszerre.

-Nem én voltam. - válaszolnak mindketten döbbenet.

-Mi az Isten? Földrengés van Szentendrén? - ugrik fel a székéből Lóránt.

Felpillant a csillárra, hogy lássa himbálódzik-e, de az stabilan lóg. Az innivalós tócsát átugorva az ablakhoz siet, gyorsan kitarja az egyik szárnyat és kihajol. Semmi zaj nem érkezik kintről. Nincs üvöltő autóriasztó, nem szakadt le egyetlen vezeték sem a környéken, és kidőlt oszlopoknak sincs nyoma. Tanácstalanul vakarni kezdi az állát:

- Oké, feladom! Mi a fészkes fene volt ez?

- Azt hiszem, nem vagyunk egyedül. - kel fel az asztaltól Szilárd, hogy a vacsorájuk romjait feltakarítsa, közben a tekintetét folyamatosan az asztalra irányítja.

-Hol nem vagyunk egyedül? - kérdezi Lóránt az ablaktól visszafordulva. - A kupit most hagyd, majd én összetakarítom. Szóval szerinted valami szellem járkal itt közöttünk? Talán az anyádé?

Elővesz egy szemeteszsákot, és beletömködi az átázott papírdobozt.

-Nem tudom, csak annyit érzek, hogy... - rémülten az apja vérző orrára pillant. - Az orrod!

-Áááá! A fejem! - kap Lóránt a halántékához. Kezéből kihull a szemeteszsák, ahogy rémült

arccal a földre rogy. - Hozd... uh... hozd gyorsan a gyógyszere... a gyógyszeres dobozt!

-Nem tudom, hogy hol tartjuk. - válaszol a könnyeivel küszködve Szilárd, és a konyhaszekrény egyik végétől a másikig nyargalva kétségbeesetten húzogatni kezdi kifelé a fiókokat. Hirtelen megtorpan. Lehunyja a szemét. A semmiből apja hálósobai kisszekrényének alsó fiókja rajzolódik ki tisztán.

-Megvan! Hozom!

A fájdalomcsillapító bevétele után Lóránt testét lassan kezdi átmosni a hatóanyag, amitől ólomnehéz fáradtság ül szemeire. Bevonszolja magát a hálóba, és ruhástól végignyúlik a frissen vetett ágyn. Szilárd szorosan mellé furakszik, majd apja lélegzetvételeihez igazítja a saját szuszogásának ütemét, miközben némán a semmitmondó plafonra mered. A kijelzőjén három vörös kört formázó digitális óra elcsipogja a polcon az éjfelet.

-Most már neked is ideje ágyba bújnod! - búcsúzik Lóránt suttogva a kezét simogató fiától.

-Majd holnap beszélünk, jó? Nagyon fáradt vagyok. És ne aggódj, már jobban érzem magam. Jó éjt!

-Szép álmokat! - puszítja meg apja forró homlokát búcsúzól Szilárd. Könnyeivel küszködve mássza meg a lépcsőket az emeleti szobájáig. Odabent felkapcsolja a telematricázott fejű asztali kislámpát, majd éjjeliszekrényének fiókjából egy fotót vesz elő, amelyen szüleivel épp valami gigantikus méretű vattacukrot próbának nevetve befalni. A fényképpel kezében lehuppan a takaróval terített ágyára. A képen mézeskalácsszívektől, törökméztől és kakasos nyalókáktól roskadozó bódék, és sok-sok piros luftballon kavargok mögöttük a háttérben. Édesanyja, a pózolás

kedvéért, játékosan két-két ujja közé csippentve húzogatja férje és fia fülcimpáját. Apja keze vásárfiával van tele. Ez az utolsó együtt töltött tavaszukon történt, tavaly. Ekkor a szülei még csak vágytak a Magyar család negyedik tagjára, aki akár fiúként, akár lányként érkezik, egyre megy, csak olyan jól passzoljon majd hozzájuk, mint ők hárman egymáshoz ezen a képen. Letörli a könnyeit, és óvatos mozdulatokkal visszateszi a pödrött szelű fotót a fiókba. A ruhásszekrénye mélyéből édesanyja egykori kedvenc hálóingjét halássza elő, és az apja elnyűtt otthoni pólóját, amin szétmosott felirat díszelleg: *Mental As Anything*. Magára húzza a combja aljáig leérő pólót, kezébe kapja a hálóinget, és bebújik a takarója alá. Magához szorítja az anyailatú inget, és a valamiért szagatottan világító éjjeli lámpáját leoltva behunyja a szemét.

A földszinti hálóban Lóránt ebben a pillanatban siklik át az álom-ébrenlét határán:

Harminchat év. Már ennyi ideje ülök itt. Téglánként ismerem cellám falát, és név szerint az összes itt fészkelő pókot. Mikor a málladozó felületére teszem a tenyerem, érzem, ahogy a legelső bent töltött napjaim emléke lüktet a falakban. Börtönöm ajtaját vasrácsból készítették, ahogy a térelválasztókat is, amik a szomszédos cellák határait jelölik ki. Kiporciózott élettér néhány négyzetméter kőpadlónak álcázva, ami valójában sötét lyuk, mély gödör, mely örvényként magába húz és ettől kezdve nem láthat és hallhat senki. Egyedüli rab vagyok itt. Nem szól hozzám az ételt hozó és küblit ürítő arctalan beosztott, aki közönyösen slaggal és bűdös szappannal kínál meg hetente egyszer. A hajamat és körmeimet magam rágom le, a borbély itt ismeretlen szó. Néha éjszakánként tükörről és borotváról álmodom vagy a köddé váló szakállamról. Csak az unalomig elismételt berögzült mozdulataim emlékeztetnek arra, hogy élek. Apró rovátkák a rácson:

ébredések, mosakodások, étkezések, ürítések, lefekvések. Bűnöm, amiért ide kerültem, mára fakult kép az emlékek fotóalbumában. Talán megöltem valakit? Vagy hagytam valakit meghalni? Esetleg nem öltem meg valakit, akit meg kellett volna? Vagy nem hagytam élni azt a valakit?

Néhány hete, az Isten tudja honnan, idekerült egy pillangó. Tizenkét cella van összesen az épületszárnyban, a rövid folyosó rácsos tetőablaka adja az egyedüli fényforrást, ezen át jön be némi friss levegő, és itt bújhatott be az az eszelős lepke. Apró szárnyacskáival sikerült vihart vezényelnie a mozdulatlanságomba. Izgága árnyéka lezárt szemhéjamra vetült, ahogy körbetáncolt az ágyam felett. Kinevet, gondoltam, és kezem ökölbe szorult. Mivel nincs szája, így mozdulataival nevet a bezártságomon. Szétmorzsolom! Ekkor váratlanul az orromra szállt. Taktikának nem rossz, nyitottam ki a szemem, majd villámcsapásként futott végig rajtam a felismerés, hogy hosszú évek óta ez a bogárka az egyetlen élőlény, aki hozzámért.

Nem öltem meg, inkább összebarátkoztunk. Örület, de ettől fogva naponta meglátogatott és órákat töltött velem kedvenc helyén, a vasajtóm rácsán megkapaszzkodva. Igyekeztem pókhálótlantítani a cellámat, mivel előszeretettel bohóckodott a nyolclábúaknak, és félttem, hogy előbb-utóbb kaját csinál magából. Tegnap este rosszul aludtam, éreztem, hogy valami baj lesz. Fülledt délután követte a baljós éjszakát leváltó reggelt, az ilyen napokon testem minden nedvessége a bőröm felületére kívánczik.

Váratlanul egy csőrös alak bukkan fel a tetőablak részében. Bukórepüléssel ránk ront, és mire észbe kapunk már a kalitkánkban van. Megtámadja Pillát, és sikerül a levegőben, menekülése

közben elcsípnie, mire én üvöltve felkapom a küblim fedelét és minden erőmet beleadva telibe csűröm a rigót. Ütésemről a vasajtónak vágódik, majd némán nyekken egyet, ahogy a törött teste földet ér. Pilla halott. Gyilkosa véres nyomot húzva menekül, mert tudja, ha elkapom, vége van. Maradék erejét összeszedve próbál kiaraszolni az ajtó vasrúdjai között, én meg a rácsnak feszülve nyúlok utána, de elkések, így tenyeremben csak a vérmocskos farktollai maradnak. Vérben forgó szemekkel követem a távolodó állat vergődését, közben vad dühömben és csalódottságomban a cellám ajtaján állok bosszút. Nekirontok, ütöm-vágom, feszítem és...

...és a vasajtó nyikorogva oldalra csúszik.

*

*„Akárhol is vagy, légy ott teljesen!”
(Eckhart Tolle)*

Második

A számnál... ööö... akarom mondani a bejárati ajtónál minden olyan gyorsan történt, hogy sajnos nem sikerült kiküszöbölöm a kapcsolatfelvételem nehézségeit. Persze miben is reménykedek,

hiszen itt kölcsönös kézfogásról vagy saját névvel megtoldott köszönetéről még csak nem is álmodhatok. Ebben a félúton megrekedt formában, a beszéden innen, de már a számukra felfogható és hihető valóságon túl nincs sok esélyem a működőképes kapcsolatfelvételre.

Lassan már az is meghaladja az erőmet, hogy a kiválasztott céltárgyamra hassak. Rettenetesen szétszórt vagyok. Figyelmem sugara folyamatosan megtörik a kétely feketéllő fényén, melyet a félelmem áraszt, és úgy zárja körém az egyre terjeszkedő, szívós burkát, hogy közben szépen elemészt. Elméletileg van rá ellenszer, egyfajta kiskapu, amivel egyszerre üzenhetek, és ugyanakkor el is bújhatok önmagam ártó része elől. A trükk a következőképpen működik: tökéletesen eggyé válok az anyagi formám azon részével, amellyel egyébként is jelezni kívánok, és ezt váratlanul, gyorsan és spontán teszem. Nincs mód a gyakorlásra, mert elkap a másik oldalam, ha hosszan tervezek. Annyi kell csak, hogy megtaláljam a részben az egészet. Annyi, hogy ráérezek, pontosan hol dobog a teljesség végtelen szívének apró kivetülése abban a céltárgyban, ami most a... igen, a konyhaasztal lesz!

Annyira, de annyira sajnálom. Pedig olyan jó megoldásnak tűnt az első pillanatban. De sajnos már nem tudom visszacsinálni, és attól tartok, hogy ezzel el is pusztítom őket. A bennem cirkuláló gáz sziszegő szölamait próbáltam kicsikarni a nyikorgó csöveimből, hogy ezen a nyelven értsek szót lakóimmal, miután az asztaltáncoltatással és az asztali lámpák elektromos égőivel csúnyán felsültem. Az idősebbik hirtelen rosszullete teljesen lekötötte mindkettőjük figyelmét, így hiába igyekeztem a fürdőszobai, a folyosói majd végül a hálósobai lámpák villódzó fényeivel üzenni nekik, semmit sem észleltek belőlem. Végül ezért fogtam én balga a csövek megmozgatásába.

Mostanra már odakint és idebent is koromsötét van. Mindketten alszanak. Mikor a gázcsövet véletlenül megrepesztettem még félig ébren voltak, de egy seregnyi elszánt angyal egetverő harsonája sem lett volna elég hangos ahhoz, hogy felém terelje a figyelmüket. Átkozott egy állapot. Nincs kezem, amivel a szivárgást megszüntessem, nincs szám, amivel segítségért kiáltsak, csak egy ostoba fej vagyok, aki most figyelmetlensége okán halált hoz.

- Halljátok? Ébredjete! Baj van! Nagyon nagy baj!

*

*„Meg kell halnunk, hogy megtudjuk, mi lakik a gyermekeinkben.”
(Honoré de Balsac)*

Első

„Szeretlek fiam!” - érkezik a hang minden irányból az álmából felriadt Szilárd fülébe. Majd egy másik: „Baj van!” Olyan tisztán és fájón járja át a jelzés, mintha áramütést kapott volna. Takaróját félredobva pattan ki az ágyból, mely mozdulatával sikerül telibe találnia az ablaka alatti

virágtartó polcot. Hátra sem pillantva, mezítláb rohan le a földszintre, miközben mögötte, mintha csak egy öreg fa dőlne ki, recsegve-ropogva borul szőnyegére a kaktuszokkal megrakott, fából eszkábált polc. Szétgurult fekete földrögök, vörös műanyagcserép darabkák és zöld húsú, tüskés-szőrös gombócok terítik be a padlót. Az apja földszinti hálószoba kilincsét csak nagy küzdelem árán sikerül megadásra bírnia. Odabent állni látszik az idő. A leeresztett redőnyök résein áthatoló hajnali derengés első sugarai apró keresőfényekként pásztázzák körbe a háló nehéz, izzadtságszagú levegőjét, épp elegendő világosságot biztosítva Szilárdnak az eléje táruló szokatlan látványhoz. Az ágyon Lóránt mozdulatlan testét találja, lehunyt szemekkel, kisimult és földöntúlian nyugodt arcvonásokkal, amint némán tűri, hogy egy apró, izgága szőrös kereszt sétáljon a homlokán. Az alig pár centis kis forma lassan és ütemesen mozogva alakul át függőleges, ovális alakzattá, majd vissza. Szilárd lábujjhegyen, lélegzetét visszafojtva lopakodik az ablakokhoz, és álmos szemeivel kitapogatja az egyik, gyéren megvilágított redőnyzsinórt. Megrántja, de a zsinór makacsul ellenáll. Megpróbálja a másikat is. Mindkettő beragad. Akárhogy is, több fény kell ide, suttogja maga elé. Kiszáradt szájjal a kapcsolóhoz lép, és miután felkattintja, örömmel tapasztalja, hogy legalább az működik. Idegennek hat a szobai világítás a kintről beszűrődő korareggeli zajok kíséretében. Pillantása a hirtelen fényártól megzavarodott, csillár körül repkedő pillangóra terelődik. „Apa halott, és egy Autographa gamma a társasága” - kapja ez a két, felfoghatatlanul össze nem illő ténnyt az agya hátsó szegletéből. A gammabagoly néhány tétova kör megtétele után alászáll, és visszafészkei magát a hideg, sima homlokra. Szilárd a levegőbe szippant, mire beélesedett elméje után az orra is felébred a házban terjengő gázsagra. A meglepettség, a gyász és a túlélési ösztön

jókora adag adrenalint pumpál a testébe, amitől olyan érzése támad, mintha valaki öt darabra robbantaná, melyek közül egyik része az apjához szaladna, a másik kapná magát, és késedelem nélkül megkeresné a szivárgó gáz forrását, a harmadik rémületében a nagydolgát végezné, meghitt bezártságban, a negyedik része meg inkább csak leülne a földre, és sírna. Az ötödik képzelte Szilárd hátizsákkal meg némi étellel felpakolva rohanna ki a házból, és miután tízezernyi vészharang dobhártyarepesztő kongatásba kezd a bal fülében, ezt a megoldást választja, amitől a lárma azonnal alábbhagy. Miközben pizsamája felsőjét az orra elé húzza, megfogadja, hogy nem kezd el sírni. Helyette sietve felszalad az emeletre pár ruháért és a hátizsákjáért. Mechanikus mozdulatokkal hajtja végre a „Menekülés a gázszivárgó házból” tervet, csak a kiborult kaktuszok látványa zökkenti ki egy másodpercre a sietségből. Megáll előttük, letérdel az összeföldezett szőnyegre, és óvatosan kézbe veszi a még egyben lévő 'Borhidi dinnyekaktusza' névre hallgató túlélőt. Másik kezével némi földet kapar össze az egyetlen épen maradt műanyagcserépbe, és gyengéd mozdulatokkal visszaülteti kedvencét, vigyázva, hogy a csúcsán lévő helyes kis szőrsapkán és a benne nőtt virágocskákon ne okozzon nagyobb kárt, mint amit a zuhanásnak sikerült. Egyedül ezt az emléket kívánja kimenekíteni a földgázban pácolódó, túl jól szigetelt házból. A nappaliba érve habozás nélkül üti be születési dátumát az apja íróasztalának fiókjába rejtett széf billentyűzetén. A biztonsági zár számkódos kijelzője elégedetten kacsint, majd rövid kattánás után kitarja magát. A széf gyomrából kikotort kötegni papírpénzt a zsákjába gyömöszöli, utána rövid kitérőt téve a konyhában sebtében szendvicshez való maradékokat csomagol. Egy műanyag flakon ásványvizet és két, lejárt szavatosságú csomagolt kekszet is bedob melléjük. Menetre kész, de a legnehezebb még hátra van,

el kell búcsúznia az apjától. Fuldokolva, egyik kezében a kaktusszal, másikkal a hátizsákjával lép oda az ágyhoz. Szomorúan veszi tudomásul, hogy az, aki alig pár órája apjaként aludni tért már nincs itt. Aljasul rátör a magány érzete, és egy másik, sokkal zavaróbb érzet is. Nincs egyedül a szobában. S ez a másik nem az orra előtt köröző lepke vagy az apja szelleme lesz, hanem valaki egészen más. Valaki, aki folyamatosan figyeli őt. Beleborzong.

- Én is szeretlek apa! - búcsúzik el gyorsan, majd a kihűlő testet érintetlenül hagyva sarkon fordul, és a hátsóker felé kimenekül a házból.

*

*"Ha az érzékelés ajtóit megtisztulnának, minden úgy tűnne fel az ember előtt, amilyen valójában:
végtelennek."
(William Blake)*

Második

Az égre esküszöm, hogy semmi közöm sincs a halálához. Az nem én voltam.

Addigra már hibát hibára halmozva zsibbadt kimerültségbe erőlködtem magam. Mardosó bűntudattal és makacs ragaszkodással kellett, hogy versenyre keljek egész este, ráadásul a helyszín a saját fejem volt. Az a sok gondolat és emlék, ami az öregből előtört rettentő bénítóan hatott. Fullasztó éjszakai csúcsforgalom volt az érzelmi gyorsforgalmi útján, tele extrém sebességhatár túllépéssel, szabálytalan előzésekkel és a frontális ütközések után megmaradt, darabokra szakadt önsajnálat- abroncsokkal. Már hajnalodott mire végre sikerült visszatalálnom önmagamhoz. A gázzsívárgás addigra már szétterjedt bennem, akarom mondani körbejárta és kitöltötte a ház bejárható részeit, de a hálószobák a zárt ajtók miatt nagyjából védve maradtak. Láttam álmodni az öreget. Ott voltam a felismerést hozó utolsó lélegzetvételnél, most pedig teljes lényemmel elgyötörten és tehetetlenül szemlélem, ahogy a világunkból kisodródva próbál visszatérni oda, ahol háromtucatnyi esztendővel ezelőtt megtervezte az elejétől a végéig ezt az egészet. Átlényegülése közben - nagy öröömre - felfigyel rám, és kicsit vissza is vesz a távozása tempójából.

- Lóránt vagyok. - közli zavartan, majd beállítva magát a frekvenciámra egyenesen belém sugározza kérdését. - Te ki vagy?

- Azt nem tudom, csak azt, hogy mi vagyok. - válaszolom.

- És mi vagy? - lebeg körül érdeklődve.